

Arrest

nr. 181 941 van 7 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Chinese nationaliteit te beschikken, tot de Tibetaanse bevolkingsgroep te behoren en afkomstig te zijn uit het district Lithang (Chin: Litang), prefectuur Kartse (Chin: Ganzi), provincie Sichuan, Volksrepubliek China (VRC).

U verliet Tibet omwille van het gebrek aan vrijheid. In maart 2014 reisde u naar België waar u op 1 juni aankwam. Op 4 juni 2014 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielerlaas legde u toen volgende documenten neer: uw identiteitskaart en fotoprints van het paspoort waarmee u reisde.

Op 3 november 2014 nam ik een beslissing tot Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het feit dat u niet aannemelijk had gemaakt dat u tot in maart 2014 in Tibet, VRC, verbleef.

Op 27 november 2014 stelde u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een beroep in tegen mijn beslissing. Op 27 mei 2015 velde de RvV een arrest tot Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het feit dat zij uw recente herkomst niet aannemelijk achtte.

Op 10 december 2015 diende u een tweede asielaanvraag in. Als nieuwe elementen brengt u volgende documenten aan: de "hukou" (gezinsregistratie) in twee boekjes dd. 27 november 2014, een boekje van uw medische verzekering dd. 1 januari 2012, een kopie van een attest van het Bureau van Tibet dd. 23 december 2015, een schoolattest dd. 2 oktober 2015, foto's, een postpak, uw Chinese identiteitskaart, een attest van het "Tibetan Reception Center" (Kathmandu, Nepal), een handgeschreven schoolattest en een postpak.

Verder verklaarde u dat dat het onmogelijk is om naar de Volksrepubliek China te worden teruggestuurd omdat u hier asiel aanvroeg, dat u in België moeilijkheden kende omdat u zonder documenten niet naar school kon gaan en dat u niet kan doen wat u wilt zonder documenten.

B. Motivering

Na het gehoor door het CGVS stel ik vast dat ik u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan verlenen. Evenmin komt u in aanmerking voor het statuut van subsidiaire bescherming en dit om onderstaande redenen.

Op 3 november 2014 nam ik een beslissing tot Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het feit dat u niet aannemelijk had gemaakt dat u tot in maart 2014 in Tibet, VRC, verbleef. Ik baseerde mij hiervoor op talrijke vaststellingen over uw gebrekkige kennis van zaken waarvan u op de hoogte zou moeten zijn geweest indien u daadwerkelijk tot in maart 2014 in Tibet, VRC verbleef, op het feit dat u aanvankelijk het verblijf van een broer in India probeerde te verzwijgen en op het feit dat u heel vaag bleef over uw reisweg van Tibet, VRC naar Thailand en uw reisweg van Thailand naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten. De documenten en elementen die u voor uw tweede asielaanvraag aanbrengt, zijn echter, in het licht van mijn uitgebreide vaststellingen tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag, onvoldoende om mij alsnog te overtuigen dat u daadwerkelijk tot in maart 2014 in Tibet, VRC hebt verbleven.

De "hukou" (gezinsregistratie) in twee boekjes, dd. 27 november 2014, is uitgereikt na uw vertrek uit Tibet, VRC, in maart 2014 en na uw aankomst in België op 1 juni 2014, dus terwijl u niet in Tibet aanwezig was. Het feit dat u in deze "hukou" bent opgenomen, kan ik dan ook bezwaarlijk als een bewijs beschouwen van uw aanwezigheid in Tibet, VRC, tot in maart 2014.

U legde tevens onsamenhangende verklaringen af over waarom deze "hukou" na uw vertrek werd uitgereikt. Aanvankelijk verklaarde u dat hij verloren was en vervolgens dat hij niet verloren was maar beschadigd om daarop te verklaren dat hij te oud was (CGVS p.3).

Ook het boekje van uw medische verzekering, uitgereikt in 2012, kan uw aanwezigheid in Tibet, VRC, tot in maart 2014 niet aantonen. Uit de betaling van de bijdrage voor 2014 blijkt dat deze in uw afwezigheid is gebeurd want u had toen al het land verlaten en was al in België. Hieruit kan ik besluiten dat deze betaling door een andere persoon is gedaan. Dit maakt dat ik, in het licht van mijn vaststellingen tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag, redelijkerwijs kan aannemen dat ook minstens een deel van de betalingen voor de overige jaren door een andere persoon kunnen zijn gedaan.

Over het schoolattest merk ik op dat het hoogst bevreemdend te noemen is dat u van 2009 tot in 2014 naar de lagere school ging in de Shifan lagere school in stad Lithang, dit is van uw veertiende tot uw negentiende, terwijl u voordien al van uw zevende tot uw veertiende naar de dorpsschool van Mola was geweest waar u in de vijfde graad stopte (CGVS pp. 3-4).

Bovendien had u tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag verklaard zes jaar naar de lagere school te zijn geweest (DVZ verklaring punt 11, CGVS eerste asielaanvraag p. 4) terwijl u nu spreekt van ongeveer 12 jaar school lopen.

Over uw Chinese identiteitskaart sprak ik me al uit tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag.

Verder wijs ik er op dat, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, de Chinese documenten die u neerlegt zowel binnen als buiten de VRC vrij gemakkelijk vervalst zijn te verkrijgen en in de VRC vrij gemakkelijk frauduleus zijn te verkrijgen zijn.

Over de foto's merk ik op dat deze niet afdoende zijn om aan te tonen dat u effectief tot in maart 2014 in Tibet, VRC hebt verbleven. Een deel van de foto's zijn genomen in Turkije, Thailand en Spanje onderweg naar België en tonen niet aan dat u deze reis aanving in Tibet, VRC. Op een deel van de foto's staat u als kind of weet u niet wanneer ze zijn getrokken. Verder kan ik uit de foto's waarvan u verklaart dat ze in 2013 en/of 2014 zijn getrokken in Tibet niet opmaken of dit effectief zo is, zowel wat het jaartal aangaat als de plaats waar deze foto's zijn getrokken. Deze foto's bevatten daar geen aanwijzingen van. Er zijn louter uw verklaringen hierover. Op veel van de foto's bent u ook niet duidelijk herkenbaar en van de meeste foto's is het niet duidelijk waar ze zijn getrokken, zowel wat de foto's in Tibet, VRC aangaat als deze onderweg naar België.

Het attest van de het Bureau van Tibet in stelt louter dat u in Mola, Tibet bent geboren en van Tibet afkomstig bent, wat ik niet betwijfel.

Over het attest van het Reception Center van Kathmandu, Nepal merk ik op dat het louter een kopie is van een door het Bureau van Tibet geattesteerde kopie waarbij ook de stempel van het Bureau van Tibet gekopieerd is. Kopieën hebben echter geen bewijswaarde. Ze kunnen immers gemakkelijk met knip- en plakwerk worden vervalst. Ik zie ook niet in waarom u geen origineel attest van het Tibetan Reception Center zou kunnen krijgen.

Verder stel ik vast dat het louter vermeldt dat u onder de naam van Lobsang Dolma, dochter van Mr Tsundue van Mola geen assistentie kreeg van dit opvangcentrum en dat u er niet bent geregistreerd.

Hierover merk ik ten eerste op dat Tibetanen, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, gedurende hun leven vaak van naam veranderen en dat u er dus onder een andere naam kunt zijn geregistreerd.

Ten tweede merk ik er over op dat het feit dat u niet bent geregistreerd bij dit opvangcentrum op zich niet aantoont dat u tot in maart 2014 in Tibet, VRC hebt verbleven. Het attest stelt ook niet, zoals u verklaarde, dat u nooit naar India bent geweest (CGVS p. 2).

In verband met dat laatste verwijs ik opnieuw naar mijn vaststelling tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag dat u aanvankelijk frauduleuze verklaringen aflegde over het feit dat uw in België verblijvende broer Tashi Tsering (Chin: Zha Xi Ze Ren, o.v. 6.059.404) niet in India verbleef en rechtstreeks van Tibet, VRC, naar België kwam. Pas na confrontatie met het feit dat hij wel degelijk naar India trok vooraleer hij naar België kwam, gaf u aan dat het inderdaad zo was. Ik besloot daaruit dat u het verblijf van uw broer in India aanvankelijk probeerde te verbergen met het oog op het verhullen van de werkelijke toedracht over wanneer u Tibet hebt verlaten en waar u sindsdien hebt verbleven.

Het postpak toont louter aan dat u post ontvangt uit de VRC.

Verder verklaarde u dat dat het onmogelijk is om naar de Volksrepubliek China te worden teruggestuurd omdat u hier asiel aanvroeg (CGVS p. 2). Ik merk hierover op dat u het, door geen zicht te geven op wanneer u Tibet hebt verlaten, waar u sindsdien hebt verbleven, in welke hoedanigheid u daar hebt verbleven en wanneer, hoe van waar en langs waar u naar België reisde, het mij onvoldoende maakt uw risico bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst in te schatten. Bovendien verwijs ik naar mijn beoordeling in mijn beslissing over uw eerste asielaanvraag waarin ik stelde dat ik redelijkerwijs kon besluiten dat u een hele tijd in een derde land hebt verbleven en dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen heel vaak naar India trekken waar ze een verblijfstatuut verwerven.

Tevens verklaarde u dat u in België moeilijkheden kende omdat u zonder documenten niet naar school kon gaan en dat u niet kan doen wat u wilt zonder documenten (CGVS p. 2).

Ik merk hierover op dat deze asielmotieven niet vallen onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin vormen ze een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze zaken belangen louter uw verblijfssituatie in België aan. U moet zich hiervoor wenden tot de geijkte procedure, namelijk een aanvraag tot humanitaire regularisatie volgens artikel 9 bis van de Belgische vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China.”

1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift volgende stukken:

1. *De beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van 30 augustus 2016, kennisgeving 30 augustus 2016 m.b.t. de asielaanvraag van verzoekster;*
2. *Beslissing tot aanstelling van de raadvrouw als pro deo advocaat door het bureau juridische bijstand;*
3. *Cedoca, COI Focus China, Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland, 18 juni 2014;*
4. *US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;*
5. *Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;*
6. *“Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People’s Republic of China’s second Universal Periodic Review”, Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;*
7. *“They Say We Should be Grateful” Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China”, Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;*
8. *“2012 International Religious Freedom Report – Tibet”, US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;*
9. *“China: country of origin information (COI) Report”, UK Home Office, 24 augustus 2011;*
“Wave of arrests contributes to Tibet’s growing isolation”, Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
“More Attention to Tibet Needed”, Asian Fortune, 6 mei”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 september 2016 in een eerste middel een “schending aan van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 4 lid 1, 2 en 3 van de Richtlijn 2011/95/EU va het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 (medewerkingsplicht); Schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Verzoekster vervolgt de “eerste asielaanvraag die verzoekster op 4 juni 2014 heeft ingediend, werd op 27 mei 2015 door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen in haar attest nummer 146 510 afgewezen, daar uw Raad van oordeel was dat verzoekster haar medewerkingsplicht niet vervuld had. (...) Verzoekster volhardt naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag in de meest uitgesproken bewoordingen in haar verklaringen dat zij in 2014 rechtstreeks vanuit Tibet naar Europa is gevlucht. In een poging om tegemoet te komen aan de kritiek van Uw Raad dat zij haar, uit de dwingende interpretatie van de kwalificatierichtlijn volgende, medewerkingsplicht zou hebben verwaarloosd heeft verzoekster hemel en aarde bewogen om bewijzen en stukken voor te leggen die als bewijs zouden kunnen dienen van haar daadwerkelijke verblijf in Tibet tot maart 2014.

Zo legde verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag van 10 december 2015 zeer november veel nieuwe stukken voor: een recente "hukou van 27 november 2014, een boekje van haar medische verzekering van 1 januari 2012, een kopie van een attest van het Bureau van Tibet van 23 december 2015, een schoolattest van 2 oktober 2015 haar Chinese identiteitskaart, een attest van het 'Tibetan Reception Center (Kathmandu, Nepal) een handgeschreven schoolattest en een postpak. Via deze documenten bewijst verzoekster enerzijds haar verblijf in Tibet en anderzijds dat ze niet te boek staat bij de Reception centers van de Tibetaanse overheid in ballingschap. Daarnaast heeft verzoekster ook heel wat foto's voorgelegd, waarmee ze haar reisweg en verblijf in Tibet hoopt te bewijzen".

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van "artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Verzoekster stelt dat ze de Chinese autoriteiten vreest. "Verzoekster kan, gelet op haar Tibetaanse afkomst, niet terug naar China / Tibet. Verzoekster vreest terecht onderdrukt te zullen worden door de Chinese autoriteiten".

Een derde middel steunt verzoekster op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; "Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van artikel 3 E.V.R.M."

Verzoekster stelt "Verweerder betwist niet dat er een gegronde vrees bestaat voor Tibetanen ten aanzien van China. Volledigheidshalve wenst verzoekster de vervolging van Tibetanen door de Chinese autoriteiten weer te geven" en ze citeert uit de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift 4 tot 11 (10 en 11 worden aangeduid in de inventaris met stuk 17 en 18).

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat de verklaringen van verzoekende partij betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat zij reeds bij haar vorige asielaanvraag had aangebracht.

2.5. Op 31 oktober 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan haar afkomst uit Tibet, China. De Raad bevestigde deze beslissing op 27 mei 2015 (RvV 17 mei 2015, nr. 146 510).

2.6. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partij betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat een ander licht op deze beoordeling werpt.

2.7. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag van 10 december 2015 brengt verzoekende partij volgende nieuwe elementen aan: een recente *“hukou van 27 november 2014, een boekje van haar medische verzekering van 1 januari 2012, een kopie van een attest van het Bureau van Tibet van 23 december 2015, een schoolattest van 2 oktober 2015 haar Chinese identiteitskaart, een attest van het ‘Tibetan Reception Center (Kathmandu, Nepal) een handgeschreven schoolattest en een postpak”* en foto's waarmee ze haar reisweg wil aantonen. Verzoekster voegt toe: via deze documenten *“bewijst verzoekster enerzijds haar verblijf in Tibet en anderzijds dat ze niet te boek staat bij de Reception centers van de Tibetaanse overheid in ballingschap”*.

2.8. In het arrest van de Raad (RvV 17 mei 2015, nr. 146 510) werd besloten:

“Verzoekster herhaalt dat zij tot maart 2014 in Tibet zou verbleven hebben en wijst op het feit dat zij kan aangeven dat er een waterleiding werd aangelegd in Lithang, dat de prijs van de rijst is gestegen en dat zij in het bezit is van een Chinees paspoort. Zij citeert vervolgens uitgebreid uit tal van rapporten om de onmenselijke situatie van de Tibetanen in China aan te tonen en benadrukt dat zij om die reden de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend. Verzoekster weerlegt de motieven van de bestreden beslissing - luidens dewelke er geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden verblijf in Tibet tot maart 2014 - niet op afdoende wijze zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen. Uit de bestreden beslissing bleek immers dat verzoeksters kennis over het dagelijkse leven in Tibet de laatste jaren bijzonder gebrekkig was. Het is te dezen niet kennelijk onredelijk dat de commissaris-generaal aan de verzoekende partij, ongeacht haar opleiding, ter zake de gegevens heeft gevraagd die in de bestreden beslissing zijn aangehaald. De kennis waarnaar bij verzoekster gepeild werd betreft de dagelijkse levensomstandigheden waarvan in redelijkheid kan verwacht worden dat iedere persoon ongeacht zijn opleiding op de hoogte moet zijn. Zo bleek (i) verzoekster niet op de hoogte van de omvangrijke ramp die het Lithang-klooster, een van de bekendste kloosters uit haar district, een hele tijd voor haar beweerd vertrek heeft getroffen, (ii) kon zij geen voorbeelden geven van demonstraties en andere vormen van protest in haar district sedert de protesten van maart 2008 en wist zij niet welke controle- en veiligheidsmaatregelen er zijn genomen in haar district tegen deze protesten, (iii) bleef zij heel vaag over belangrijke gebeurtenissen of veranderingen in haar dorp of district, de laatste jaren voor haar beweerd vertrek, (iv) bleef zij heel vaag over wanneer zij besloten heeft Tibet te verlaten, en (v) bleef zij heel vaag over haar reisweg van Tibet naar Thailand en van Thailand naar België.

Uit deze bijzonder gebrekkige kennis kon de commissaris-generaal dan ook met recht besluiten dat verzoekster Tibet al veel vroeger verlaten heeft dan zij voorhoudt en dat zij gedurende vele jaren in een derde land heeft verbleven. Dat verzoekster weet dat de prijs van de rijst gestegen is en dat er een waterleiding werd aangelegd in haar district doet aan de vastgestelde en bijzonder omvangrijke gebrekkige kennis over het dagelijkse leven in Tibet de laatste jaren voor haar vertrek geen afbreuk. Er kan bijgevolg dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat onlosmakelijk met verzoeksters verblijf in Tibet verbonden is.

Verzoekster werd bovendien meerdere malen met haar leugenachtige verklaringen over haar verblijf in Tibet geconfronteerd. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: “U werd meermaals met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen geconfronteerd. U werd er tevens van op de hoogte gebracht dat ik u met dergelijke ongeloofwaardige verklaringen internationale bescherming kan weigeren. U bleef telkens bij uw verklaringen. Ik wijs er in verband met dit alles nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, reisdata, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, de

door u afgelegde reisroute en uw vluchtmotieven. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt Tibet, VRC, in maart 2014 te hebben verlaten en waar u hebt verbleven voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u, ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS, volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking (CGVS2 pp. 2, 9). “

De commissaris-generaal merkte dienaangaande in de bestreden beslissing terecht op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen die Tibet verlaten heel vaak naar India trekken waar ze een verblijfsstatuut verwerven. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing voorts nog: “Uw broer die nu in België verblijft (o.v. 6.059.404), woonde ook jaren in India vooraleer hij naar België kwam. Echter gevraagd of uw broer naar India ging, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of hij dan direct van Tibet naar België kwam, verklaarde u dat het zo was (CGVS2 p. 3). Pas na confrontatie met het feit dat uw broer wel naar India ging, gaf u aan dat het zo was en u stelde dat u zelf niet naar India ging. Uw verklaring dat u eigenlijk de vraag verkeerd had begrepen en dat u bedoelde dat u zelf niet naar India ging is niet afdoende. De vragen gingen duidelijk over uw broer en nadat u verklaarde dat hij niet naar India ging, werd u gevraagd of hij dan direct naar België kwam waarop u bevestigend antwoordde. Hierover kan dus geen misverstand zijn gerezen. Dit laat mij redelijkerwijs toe te vermoeden dat u het verblijf van uw broer in India aanvankelijk probeerde te verbergen met het oog op het verhullen van de werkelijke toedracht over wanneer u Tibet hebt verlaten en waar u sindsdien hebt verbleven.” (...) Aangezien verzoekster blijft volharden in haar leugenachtige en bedrieglijke verklaringen over het ogenblik waarop zij Tibet verlaten heeft verhindert zij zodoende zowel de commissaris-generaal als de Raad om inzicht te krijgen in diverse wezenlijke aspecten met betrekking tot haar profiel, voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op haar rust. (...) Verzoekster heeft duidelijk niet voldaan aan de medewerkingsplicht aangezien zij onwaarachtige verklaringen aflegde over haar verblijf in Tibet tot maart 2014.”

2.9. Uit verzoeksters eerste asielrelaas blijkt duidelijk dat ze een profiel naar voor brengt dat ze niet aannemelijk kan maken. Daarnaast zijn haar verklaringen strijdig met objectieve informatie en met de verklaringen van haar broer in België. Verzoekster poogt thans aan de hand van nieuwe stukken alsnog haar aanwezigheid in China aan te tonen.

2.10. Wat betreft de Chinese documenten uit de Volksrepubliek China (VRC) kan uit de toegevoegde informatie bij het administratief dossier van verzoeksters eerste asielaanvraag, blijken dat dergelijke stukken zowel binnen als buiten de VRC vrij gemakkelijk frauduleus zijn te verkrijgen zijn tegen betaling. Het is dan ook noodzakelijk deze stukken met passende voorzichtigheid te beoordelen.

2.11. Verzoekster licht toe waarom ze op de hukou van 27 november 2014 nog ingeschreven staat terwijl ze toen reeds uit China vertrokken was. Verzoekster stelt nog dat aangezien dit inhoudt dat de ‘ondergedoken of vertrokken’ persoon levend dient te worden gehouden dan ook betaald wordt voor de medische verzekering. Verzoekster wijst erop dat in de COI focus van 18 juni 2014 toegevoegd aan het verzoekschrift, staat dat “In februari 2013 kondigden de autoriteiten aan dat in heel Tibet een doortastend nieuw veiligheidssysteem zou geïnstalleerd worden. Het nieuwe systeem kreeg de naam grid management systeem (wangge of drwa ba) en houdt in dat de hele Tibetaanse regio in “rasters” moet verdeeld worden waarbij “rastereenheden” de lokale gemeenschap in de gaten moeten houden.” (stuk 4, Cedoca, COI Focus China, Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland, 18 juni 2014, p. 7)

Geconfronteerd met een dergelijke, vijandige overheid, is het maar logisch dat families informatie over illegaal vertrokken familieleden willen achterhouden. In een dergelijk systeem is het evenmin waarschijnlijk, dat ze het vertrek van een familielid voor erg lange tijd verborgen kunnen houden. Deze hukou heeft dus wel degelijk bewijswaarde”. Echter verzoekster gaat uit van de veronderstelling dat dit nieuwe veiligheidssysteem niet zou werken en de Tibetanen de mogelijkheid hebben om personen te verstoppen of mensen die vertrokken zijn niet aan te geven, wat niet kan blijken uit de aansluitende tekst bij het citaat, met name “De “rastereenheden” of “rasterbureaus” zijn nauw gelieerd met de Red Armband Patrols. Om een eventueel tekort aan manschappen voor de “rastereenheden” op te vangen, heeft de Communistische Partij in Tibet haar eigen ledenaantal gevoelig uitgebreid. Tussen 2006 en 2012 groeide het aantal leden van de Communistische Partij in de TAR zelfs drie keer meer dan in héél China. Het totaal aantal partijleden in Tibet was in 2013 ongeveer 230.000 (waarvan 80% Tibetanen). Wat betreft de monitoring van terugkeerders wijst HRW erop dat de lokale “rastereenheden” of “rasterbureaus” specifieke profielen in het oog moeten houden met in het bijzonder terugkeerders vanuit de vluchtelingengemeenschap in India (Chin: huiliu renyuan) (naast voormalige gevangenen,

geestelijken die niet in een klooster verblijven, geestelijken die uit hun instituut zijn gezet of mensen die voorheen betrokken waren bij de protesten).”

2.12. Indien verzoekster inderdaad verklaard heeft op de vraag *“Hoe komt het dat u geen hukou hebt uitgereikt tijdens uw verblijf in Tibet?” “De andere verloren en nieuwe aangevraagd, niet verloren maar beschadigd, te oud.”* (CGVS-gehoor 25 augustus 2016, p. 3) dan blijkt dat verzoekster een nieuw document neerlegt waarin ze ingeschreven staat zonder dat ze in China aanwezig was wat toch een riskante aangelegenheid is. Immers indien de vorige hukou enkel te oud was en beschadigd was dan had de familie er alle belang bij deze bij te houden en niet een nieuwe aan te vragen waarbij ze het bewijs moeten fabriceren van verzoeksters aanwezigheid in Tibet, China. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift zelf dat ze beter ‘de kop niet boven het maaiveld durven uitsteken’ wat met de aanvraag van de nieuwe hukou terwijl ze nog een geldige oude hukou hadden wel is gebeurd. Hoe dan ook verzoekster legt de oude hukou niet neer zodat er slechts 1 enkele fotokopie van een nieuwe hukou neerligt van toen ze ook volgens haar eigen verklaringen niet in China was. Dit stuk kan dan ook haar aanwezigheid in China tot 2014 niet aantonen.

2.13. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013).

2.14. Hieruit volgt dat verzoekster in de eerste plaats geloofwaardige en coherente verklaringen dient af te leggen. Verzoeksters nieuwe stukken kunnen de ongeloofwaardigheid van haar eerdere verklaringen niet herstellen. Immers de Raad besliste eerder *“Zo bleek (i) verzoekster niet op de hoogte van de omvangrijke ramp die het Lithang-klooster, een van de bekendste kloosters uit haar district, een hele tijd voor haar beweerd vertrek heeft getroffen, (ii) kon zij geen voorbeelden geven van demonstraties en andere vormen van protest in haar district sedert de protesten van maart 2008 en wist zij niet welke controle- en veiligheidsmaatregelen er zijn genomen in haar district tegen deze protesten, (iii) bleef zij heel vaag over belangrijke gebeurtenissen of veranderingen in haar dorp of district, de laatste jaren voor haar beweerd vertrek, (iv) bleef zij heel vaag over wanneer zij besloten heeft Tibet te verlaten, en (v) bleef zij heel vaag over haar reisweg van Tibet naar Thailand en van Thailand naar België”* (RvV 17 mei 2015, nr. 146 510). Dergelijke belangrijke feiten over vrij eenvoudige zaken uit de leefomgeving van personen in haar district had verzoekster moeten weten. Ze brengt daar thans ook geen verklaring voor.

2.15. Verzoekster gaat eraan voorbij dat een document slechts één element in het asielrelaas en de bewijswaarde afhangt van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Er werd dienaangaande reeds vastgesteld dat verzoekster haar aanwezigheid in Tibet, China niet aannemelijk maakte. Louter neergelegde documenten vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Ten slotte volstaat het niet louter documenten neer te leggen maar moet het nut ervan worden aangetoond en moet worden aannemelijk gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn te meer nu zoals hoger gesteld deze vrij makkelijk kunnen aangekocht worden.

2.16. Het is vaste rechtspraak dat de Raad geen geloof hecht aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoekster legt geen nieuwe originele stukken neer. Bovendien halen haar verklaringen de bewijswaarde van haar neergelegd schooldocument onderuit. De bestreden beslissing stelt terecht: *“Over het schoolattest merk ik op dat het hoogst bevreemdend te noemen is dat u van 2009 tot in 2014 naar de lagere school ging in de Shifan lagere school in stad Lithang, dit is van uw veertiende tot uw negentiende, terwijl u voordien al van uw zevende tot uw veertiende naar de dorpsschool van Mola was geweest waar u in de vijfde graad stopte (CGVS pp. 3-4). Bovendien had u tijdens de behandeling van uw eerste asielaanvraag verklaard zes jaar naar de lagere school te zijn geweest (DVZ verklaring punt 11, CGVS eerste asielaanvraag p. 4) terwijl u nu spreekt van ongeveer 12 jaar school lopen”.*

Verzoekster wenst te verduidelijken dat zij *“na haar jaren op de dorpsschool haar studies zou verder moeten zetten in een lagere school. (...) Verzoekster ging weliswaar zes jaar lang naar een lokaal dorpsschooltje in Mola, maar deze school stelde werkelijk niets voor. Hierop werd verzoekster ingeschreven op in een school in Lithang waar ze haar eerste echte onderwijs kreeg en dus opnieuw van nul moest herbeginnen”*. Deze verklaringen blijven boude beweringen nu ze dit niet eerder stelde. Verzoeksters bewering dat ze hierover niet ondervraagd werd is strijdig met het CGVS-gehoor p.3 waar wel duidelijk bijkomend gevraagd *“U zei dat de Erwan xuexiao lagere school was?” “Ja” “U ging zeven jaar naar de dorpsschool en daarna ging u naar de lagere school in Lithang”*.

Verzoekster is dus wel degelijk strijdig met haar verklaringen afgelegd bij de eerste asielaanvraag. Bovendien stelt verzoekster dat niettemin haar afwezigheid niet mag geweten zijn in China, haar vader toch de (Chinese) school zonder problemen kan aanspreken voor het uitreiken van een getuigschrift. Ook hierin is verzoekster niet eenduidig.

2.17. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, is haar Chinese identiteitskaart geen nieuw stuk maar was reeds neergelegd en beoordeeld bij haar eerste asielaanvraag. Het bewijs dat verzoekster niet is ingeschreven onder de identiteit die ze thans opgeeft in het ‘Tibetan Reception Center (Kathmandu, Nepal) is geenszins het bewijs dat verzoekster rechtstreeks uit China komt, noch dat ze nooit in India was of elders verbleven heeft. De bestreden beslissing stelt bovendien terecht dat verzoekster geen origineel stuk neerlegt en ook thans wordt dit niet toegelicht. Voorts stelt de bestreden beslissing nog dat Tibetanen, volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, gedurende hun leven vaak van naam veranderen en dat verzoekster er dus onder een andere naam kan zijn geregistreerd. De commissaris-generaal merkte in de bestreden beslissing nog terecht op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen die Tibet verlaten heel vaak naar India trekken waar ze een verblijfsstatuut verwerven. Dit was ook het geval van verzoeksters broer, ook al ontkende verzoekster dit zonder meer, verzoeksters broer had reeds verklaard dat hij uit India kwam.

2.18. Wat de foto's betreft waarmee verzoekster haar reisweg wil aantonen treedt de Raad de commissaris-generaal bij: *“Over de foto's merk ik op dat deze niet afdoende zijn om aan te tonen dat u effectief tot in maart 2014 in Tibet, VRC hebt verbleven. Een deel van de foto's zijn genomen in Turkije, Thailand en Spanje onderweg naar België en tonen niet aan dat u deze reis aanving in Tibet, VRC. Op een deel van de foto's staat u als kind of weet u niet wanneer ze zijn getrokken. Verder kan ik uit de foto's waarvan u verklaart dat ze in 2013 en/of 2014 zijn getrokken in Tibet niet opmaken of dit effectief zo is, zowel wat het jaartal aangaat als de plaats waar deze foto's zijn getrokken. Deze foto's bevatten daar geen aanwijzingen van. Er zijn louter uw verklaringen hierover. Op veel van de foto's bent u ook niet duidelijk herkenbaar en van de meeste foto's is het niet duidelijk waar ze zijn getrokken, zowel wat de foto's in Tibet, VRC aangaat als deze onderweg naar België”*.

2.19. In zoverre verzoekster verwijst naar de algemene situatie in Tibet, en daartoe stukken bij haar verzoekschrift voegt, benadrukt de Raad dat een aanvrager van internationale bescherming niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, doch daarbij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekster maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over haar voorgehouden afkomst uit en verblijf in de Chinese Volksrepubliek. Wat niet is gebeurd.

2.20. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.21. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.22. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar zijn voorgehouden asielrelaas niet volstaan. De verwijzingen naar de algemene toestand in de Volksrepubliek China in het verzoekschrift zijn dan ook niet nuttig. Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens zijn asielprocedure zijn ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekende partij hierin manifest faalt. Zoals hoger geconcludeerd is, kan uit het administratief dossier en de door verzoeker toegevoegde documenten niet blijken dat verzoekster voor haar komst naar België in de Volksrepubliek China verbleef. Verzoekster faalt nog steeds in haar medewerkingsplicht en haar verklaringen en documenten kunnen de geloofwaardigheid van haar beweringen slechts verder onderuit halen. Verzoekster werd tijdens het CGVS-gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk aangesproken op de ongeloofwaardigheid van haar herkomst uit China en heeft dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in het werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.23. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.24. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.25. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK